

Paní Blažena Honová – životopis

Život každého člověka je jako kniha. Toto jsou kapitoly života paní Blaženy Honové, narozené 17. dubna 1932 ve Znojmě, v ulici Legionářská, kde bydlí dodnes.

Narodila se jako jediná dcera rodičům Janu a Anně Hobzovým, kteří si dům postavili po sňatku v roce 1928 na dluh při družstvu Domovinka. Jelikož přišla válka, splatili pouze jednu desetinu, ale dům jim zůstal. Tatínek pracoval jako poštovní zaměstnanec, maminka byla v domácnosti a příležitostně pracovala jako pomocná síla v zemědělství.

Mobilizaci v roce 1938, která byla předzvěstí okupace naší republiky fašistickým Německem a druhé světové války, malá Blaženka prožívala jako dítě školou povinné. Z té doby pochází i její první vzpomínka na tatínka.

Během války vystřídala tři základní školy - na Slovenské, Jezuitské a Leninově (České), nejdéle chodila do české školy, která bývala pro české děti odpoledne, po vyučování pro německé děti. Válka naštěstí v okupovaném Znojmě byla poměrně mírná, Němci však vyhrožovali Čechům, že skončí na Sibiři a že Znojmo bude německé město. Dospělí se báli, malé děti válku příliš nevnímaly. Až ke konci války, kdy docházelo k bombardování Znojma, poznala paní Blažena nebezpečí, které lidem za války hrozilo. Pomáhala německé sousedce s dětmi opustit před příchodem sovětské armády Znojmo, s maminkou a tatínkem se ukrývali před nálety ve sklepě jejich domku, pak v lesíku u Přímětic, a dokonce u známých v Mašůvkách. Tyto válečné vzpomínky ovlivňují její myšlenky dodnes.

Od dětství chtěla být paní Blažena „slečnou na poště“. Po válce chodila na Odbornou školu pro ženská povolání ve Znojmě a pak vychodila Dvouletou střední školu obchodní ve Znojmě a stala se úřednicí. Během jejího studia přišel rok 1948 a k moci se dostali komunisté. To mělo dopad na studium – studenti se museli ve škole učit to, co bylo politicky nařízeno. Chodila cvičit do Sokola, ale protože se i tam začala prosazovat politika, přestala.

V zaměstnání se seznámila s budoucím manželem Lubomírem Honem, který byl rovněž úředník. Po třinácti letech manželství se pro rostoucí neshody rozvedli. V té době jí zemřela milovaná maminka, která jí byla po celý život vzorem a oporou a na kterou dodnes s láskou a úctou nejvíce vzpomíná.

Když v roce 1968 slyšela, že spojenecká vojska obsadila naši republiku, nechápala, co to znamená, jen se bála, že bude válka. Ve Znojmě byl naštěstí klid. V době šedesátých, sedmdesátých a osmdesátých let měla paní Honová spoustu starostí o rodinu, o dění ve společnosti se téměř nezajímala. Jejím největším životním štěstím se stali synové Lubomír, Pavel a Luděk, narození během let 1955-1957.

Nejstarší Lubomír, povoláním zámečnický, žije dodnes s rodinou v patře maminčina domku. Prostřední Pavel, povoláním včelař, žije s rodinou v Lukově u Znojma a nejmladší Luděk, povoláním číšník, tajně i s manželkou opustil za totality v roce 1987 republiku a odešel do Kanady, kde žije se svojí rodinou dosud. To byla pro paní Blaženu další životní rána.

Naštěstí brzy přišla Sametová revoluce a po ní možnost se setkávat. I paní Honová zvonila klíči ve Znojmě na náměstí, účastnila se shromáždění a byla ráda, že končí nesvoboda.

Dodnes přes svůj vysoký věk ráda cestuje, a to i za rodinou do zámoří. Dalším jejím velkým koníčkem je od dětství četba a již po dlouhou dobu luštění křížovek. V poslední době se pustila do sbírání propisovacích tužek a svoji sbírku by v budoucnu ráda vystavila.

Její životní filozofie zní jako poselství pro nás mladé – z ničeho se nehroutit, řešit věci v klidu a míru, dívat se stále dopředu.

Dnes již devadesátiletá paní Blažena Honová přes nelehký život neustále překvapuje své okolí optimismem a obrovským elánem. Prázdné stránky její životní knihy tak čekají na další příběhy.